

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἑνενήντα... τί καλά!
περισσέματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μαλά.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἰσομάδα — μόνο μιά φορὰ θὰ βγαίη,
Κι' ἔσαν ἔγω ἱσονάδα — κι' ὅποτε μοῖ κατεβαίη.
Συνδρομητὴς θὰ λέγωμαι — ὅδου τοῦ ἀνέχωμαι,
μοναχὰ ἐπὶς Βασιλείας — καὶ ἐπὶς Ἐξωτερικῶν,
ἐπειδὴ καιρὸς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — φρέγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ἔνα ἑμῶς μέρη — διακαίνετε καὶ τὸ χέρι.
Ἄλλ' ἰδὴ συνδρομηταὶ — ἐνὶ θεῖ γίνονται ποτέ,
κι' ἔσα φύλλα κι' ἄν κρατῆς — ἐν περιθῆ συνδρομητῆς.
Κι' ὅτε θίλω νταραβῆρι — μὴ κανένας κανομῆρι,
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ,
Μίς' ὅταν φέρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μὴ δεκάρα.

Τοῦ Μαρτίου δεκάτη ἑβδόμη,
Διακόλια σκοῦζου ἀκόμη.

Ποῦντος ἐνενηντα καὶ διακόσια τρία,
μὲ τοὺς Τούρκους πάλι νέα πασσαρία.

Φεύγει ἓνα μας καράβι
κι' ὁ «Ρωμηδὸς» γι' αὐτὸ ἀνάβει.

Φεύγει ὁ Μιαούλης, σχίζει τὰ νερά...
προσταγὴ μεγάλη... ἔκανε φτερά.
Φεύγει ὁ Μιαούλης... ἔγινε μόλα λέσσα...
πάει μὲ τραγοῦδια στὸ Τσιρίγο μέσα.
Ὅλοι μὲ λαχτάρα τρέχουν νὰ τὸν δούν...
γύρω στὰ πλευρὰ του Ἰρίτανες πηδούν.

Ἐνας βρωμοτοῦρκος, ἓνα σάπιο σῶμα,
μ' αἵματα ποτίει διψασμένο χῶμα.
Ἐνας βρωμοτοῦρκος, μιά σαποκοιλιά,
ὅπου χαυνομένος σ' τοὺς σοφάδες γέρνει,
βάθει στὸ λαϊμὸ μας ἀτιμῆ θηλειά
κι' ἀπ' ὅπισω σκλάβους ἕως τώρα σέρνει.

Ἄλυσσοδεμένη στέκεται ἡ Κρήτη,
ὁ σπασμένος Τούρκος ἄηκωσε τὴ μύτη,
τὰ σαπόφυλά του στὰ νερά μας στέλλει,
δὲν ψηφᾷ τοὺς Φράγκους, κάνει ὅτι θέλει,
σχίζει σὲ κομμάτια ὅλα τὰ χαρτιά,
τὸν Χριστὸ μᾶς βρίζει, μᾶς βαρεῖ σ' αὐτιά.

Ἐνας βρωμοτοῦρκος, ἀψυχο κουφάρι,
ποῦ μὲ βόγγο βγαίνει τὸ στερνὸ του χνώτο,
στέκεται ὀλόρθος μὲ μισὸ ποδάρι
καὶ μᾶς ρίχνει πίσω στὸν καιρὸ τὸν πρώτο.
Ἐξω πᾶ ἡ πέναις, ἔξω πᾶ ἡ νόταις,
ἡ σκυφταῖς μετάνοιαὶς κι' ἡ ντροπαῖς ἡ πρώταις.

Ὁ σπασμένος Τούρκος νόταις δὲν ψηφᾷ,
τὸ καλὸ σὴκόνει τῆς Φατιμῆς βραχί
κι' ὅλος ἔαπλωμένος σ' ἀπαλὸ σοφᾷ
πίνει γχιὸδλ σερμπέτι κι' ἀφθονὸ ραχί,
κι' ἄς τοῦ στέλλῃ νόταις ἡ σοφὴ Φραγκιά...
δὲν ἀξίζουν ὄλαις μιά Χανοῦμ γλυκεριά.

Φεύγει ὁ Μιαούλης... μιά του κανονιά
ἀς ἔμπνησῃ λίγο τὸν νεκρὸ φονιά.
Ἐγὼ μόλα λέσσα... κλαίει οἱ μαυροὶ δοῦλοι...
ἔδγ' ἀπὸ τὸ κῆμα, Δόξα τοῦ Μιαούλη...
ἡ καρδιάς φερόνουν, ὁ δαυλὸς ἀνάβει...
ὁ Σταυρὸς μαζὶ σου, ζηλευτὸ καράβι.

